

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-202/2024-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Mire Kovačić i Radmile Bolanča Vuković, članica vijeća, uz sudjelovanje sudske savjetnice Jelene Malter Benjak, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatske gospodarske komore, OIB: 85167032587, Zagreb, Rooseveltov trg 2, protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, OIB: 68011638990, Zagreb, Trg žrtava fašizma 3, uz sudjelovanje zainteresirane osobe LG, OIB: [osobni identifikacijski broj], [adresa], koju zastupa opunomoćenik Josip Giljanović, odvjetnik u Splitu, Put Skalica 35, OIB: [osobni identifikacijski broj], radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 9. siječnja 2025.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika, KLASA: UP/II-008-07/24-01/630, URBROJ: 401-01/03-24-3 od 4. rujna 2024.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora.
- III. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova spora.

Obrazloženje

1. Oспоравanim rješenjem tuženika poništeno je rješenje tužitelja, KLASA: 008-01/24-01/3, URBROJ: 311-02-00/576-24-7 od 13. lipnja 2024. te je predmet vraćen tužitelju na ponovni postupak.
2. Navedenim rješenjem tužitelja odbačen je zahtjev zainteresirane osobe za pristup informacijama.
3. Tužitelj pobija rješenje tuženika zbog svih, zakonom propisanih, razloga. U tužbi u bitnom ističe da sukladno Direktivi (EU) 2019/1024 Europskog parlamenta i Vijeća o otvorenim podacima i ponovnoj upotrebi informacija javnog sektora od 20. lipnja 2019. (u daljnjem tekstu: Direktiva), nije obvezan dati podnositeljici zahtjeva tražene podatke, zbog čega je odbacio zahtjev kao nedopušten. Poziva se na članak 1. stavak 2. Direktive koji propisuje da se Direktiva ne primjenjuje na dokumente čija je isporuka izvan opsega javne zadaće dotičnih tijela javnog sektora kako je to definirano zakonom ili drugim obvezujućim pravilima država članica ili, ako takva pravila ne postoje, kako je to definirano u skladu s uobičajenom administrativnom praksom dotične države članice, pod uvjetom da je opseg javnih zadaća transparentan i podložan preispitivanju

te na dokumente izrađene izvan opsega pružanja usluga od općeg interesa, kako je to definirano zakonom ili drugim obvezujućim propisima države članice. Tražene informacije nisu u vezi s javnom zadaćom tužitelja, kao tijela javne vlasti te su izvan opsega pružanja usluga od općeg interesa. Nadalje ističe da (traženi) podaci iz ugovora o djelu i ugovora o radu koje tužitelj sklapa nisu informacije u smislu članka 5. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacija („Narodne novine“, 25/13., 85/15. i 69/22.; u daljnjem tekstu: ZPPI). Navodi da ugovori, a time i informacije iz ugovora koje su predmet konkretnog zahtjeva nije izradio tužitelj samostalno niti u suradnji s drugim tijelima niti ih je dobio od druge osobe, već je riječ o dvostranom pravnom poslu između tužitelja i drugih ugovornih strana koje se nikako ne mogu smatrati tijelima javne vlasti. Također naglašava da prema ZPPI-u tijela javne vlasti nisu obvezna izrađivati nove informacije, a što bi se u konkretnom slučaju zahtijevalo od tužitelja.

4. Upire na članak 19. Zakona o zaštiti tajnosti podataka („Narodne novine“, 108/96. i 79/07.) prema kojemu se predmetni podaci imaju smatrati poslovnom tajnom te na članak 15. stavak 2. ZPPI-a koji uređuje ograničenje pristupa informacijama ako je informacija poslovna tajna te ako je informacija zaštićena propisima koji uređuju područje zaštite osobnih podataka (informacije koje su predmet zahtjeva sadrže osobne podatke).

5. Naposljetku upućuje i na zlouporabu prava na pristup informacija s obzirom na to da podnositeljica traži veliki broj informacija odnosno informacije o svim zaposlenicima tužitelja (par stotina) te velikom broju osoba koje nisu zaposlenici tužitelja za razdoblje od čak tri godine. Ističe da bi količina zatraženih informacija opteretila rad i redovno funkcioniranje tužitelja. Predlaže poništavanje osporenog rješenja tuženika i traži naknadu troškova spora.

6. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da navodi iz tužbe nisu osnovani te ostaje kod osporavanog rješenja. U bitnom navodi da iz Direktive na koju se tužitelj poziva jasno proizlazi da se tom Direktivom ne dira u nacionalna pravila za pristup informacijama, odnosno da se nacionalni režimi pristupa informacijama ne dovode u pitanje. Sukladno tome, u konkretnom je slučaju tužitelj trebao odlučiti o zahtjevu za pristup informacijama primjenom ZPPI-a, a ne pozivanjem na Direktivu odbaciti zahtjev jer se Direktiva odnosi na ponovnu uporabu informacija.

7. Tuženik napominje da je zatražio od tužitelja da utvrdi posjeduje li izrađene informacije koje se odnose na predmetno traženje te da ih dostavi, međutim tužitelj nije dostavio traženo niti se o tome očitovao, pa tuženik nije mogao u smislu članka 117. stavka 1. Zakona o općem upravom postupku („Narodne novine“, 47/09. i 110/21.; u daljnjem tekstu: ZUP) sam riješiti konkretnu upravnu stvar, već je primjenom članka 117. stavka 2. ZUP-a poništio rješenje tužitelja i dostavio mu predmet na ponovno rješavanje.

8. U vezi s tužbenim navodom da tražene informacije nisu informacije u smislu članka 5. stavka 3. ZPPI-a, da tužitelj tražene informacije ne posjeduje, kao posebno izrađene, da se predmetni podaci smatraju poslovnom tajnom, kao i zaštićenim osobnim podacima za koje ne prevladava javni interes te da je u konkretnom slučaju riječ o zlouporabi prava na pristup informacijama, tuženik napominje da tužitelj u tužbi navodi razloge za ograničenje prava na pristup informacijama koji nisu bili navedeni u prvostupanjskom rješenju, a što, prema dosljednoj sudskoj praksi, nije dopušteno. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva kao i zahtjeva za naknadu troškova spora.

9. Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da je na njen zahtjev za ostvarivanje prava na pristup informacijama trebalo primijeniti odredbe

ZPPI-a koje se odnose na pristup informacijama te da na predmetni zahtjev nije primjenjiva Direktiva jer se tom Direktivom uređuje pitanje ostvarivanja prava na ponovnu uporabu informacija, a ne ostvarivanje prava na pristup informacijama. U odnosu na navode tužitelja iz tužbe koji nisu navedeni u obrazloženju osporenog rješenja kojim je odbačen njezin zahtjev, zainteresirana osoba smatra da se u tužbi ne mogu iznositi razlozi ograničenja pristupa informacijama koji nisu navedeni u rješenju koje je doneseno u povodu zahtjeva za pristup informacijama. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev i naloži tužitelju da joj nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 1.562,50 eura.

10. Tužitelju su dostavljeni odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe.

11. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

12. Iz spisa proizlazi da je zainteresirana osoba podnijela tužitelju 4. ožujka 2024. zahtjev za pristup informacijama kojima su zatraženi podaci o:

- isplaćenim naknadama na ime autorskih honorara i ugovora o djelu te naknada putnih troškova isplaćenih osobama koje nisu zaposlenici niti članovi tužitelja za 2021., 2022. i 2023., koje na godišnjoj razini prelaze iznos od 500,00 eura bruto, uz navođenje iznosa i razloga isplate te imena i prezimena osoba kojima su te naknade isplaćene,
- isplaćenim naknadama na ime autorskih honorara i ugovora o djelu te naknada putnih troškova isplaćenih osobama koje su zaposlenici i članovi tužitelja za isto razdoblje, a koji na godišnjoj razini prelaze iznos od 500,00 eura bruto, uz navođenje iznosa, razloga isplate te imena i prezimena osoba kojima su te naknade isplaćene,
- nazivima radnih mjesta, opisu poslova, kvalifikacijama (traženim i stvarnim) te bruto plaćama osoba koje su zaposlene na poslovima tajnika, stručnih suradnika, administratora i drugih zaposlenika tužitelja.

13. Rješenjem od 13. lipnja 2024. tužitelj je odbacio zahtjev na temelju članka 41. stavka 2. ZUP-a s obrazloženjem da sukladno Direktivi nije obvezan dati zatražene podatke.

14. Tuženik je poništio rješenje tužitelja od 13. lipnja 2024. i vratio predmet tužitelju na ponovni postupak, u bitnom ističući da u konkretnom slučaju nije mjerodavna Direktiva na koju se pozvao tuženik odbacujući zahtjev za pristup informacijama jer je riječ o zahtjevu za pristup informacijama, a ne o ostvarivanju prava na ponovnu uporabu informacija.

15. S obzirom na različita mišljenja o tome primjenjuje li se na zahtjeve za pristup informacijama Direktiva, kojom su izmijenjene definicije obveznika pružanja informacije i kojom su u cijelosti stavljene izvan snage Direktive koje su implementirane u ZPPI-u ili se ta Direktiva odnosi samo na zahtjeve za ponovnu uporabu informacija, ovaj je Sud podnio Sudu EU zahtjev za prethodnu odluku o tumačenju odredaba Direktive u vezi s tumačenjem i primjenom novih definicija obveznika i iznimki od obveze pružanja informacije kad se od tijela javnog sektora zahtjeva pristup informaciji koju je to tijelo stvorilo ili ju posjeduje.

16. Presudom Suda EU, broj: C-336/23 od 21. studenoga 2024. odlučeno je da Direktivu treba tumačiti na način da zahtjev za pristup dokumentima u posjedu tijela javnog sektora ne ulazi u njezino područje primjene.

17. S obzirom na činjenicu da je zainteresirana osoba zahtjevom od 4. ožujka 2024. od tužitelja tražila pristup određenim informacijama, a ne ponovnu uporabu informacija, a imajući na umu navedenu presudu Suda EU, valja prihvatiti zaključak tuženika da u

konkretnom slučaju nije bilo mjesta odbacivanju zahtjeva za pristup informacijama pozivom na Direktivu.

18. Analizirajući činjenice i okolnosti konkretnog slučaja na temelju uvida u spis predmeta, Sud ocjenjuje zakonitim osporeno rješenje tuženika kojim je poništeno rješenje tužitelja od 13. lipnja 2024. i predmet vraćen tužitelju na ponovni postupak.

19. Svoju je odluku tuženik utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene te je pravilnim tumačenjem mjerodavnog materijalnog prava osnovano ocijenio da ne postoje razlozi zbog kojih je tužitelj odbacio zahtjev zainteresirane osobe za pristup zatraženim informacijama. Pritom je tuženik iznio valjane i dostatne razloge kojima se rukovodio te dao valjanu i jasnu uputu tužitelju glede postupanja u daljnjem tijeku postupka, a što ovaj Sud u cijelosti prihvaća.

20. U odnosu na tužiteljeve navode iz tužbe da traženi podaci predstavljaju poslovnu tajnu, kao i navode o potrebi zaštite osobnih podataka osoba na koje se odnosi zahtjev za pristup informacijama i o zlouporabi prava na pristup informacijama u konkretnom slučaju, na kojim razlozima nije utemeljeno prvostupanjsko rješenje, a ni rješenje tuženika, valja reći da je prema dosljednoj sudskoj praksi ovoga Suda (presuda, poslovni broj: Us II-93/2024 od 10. srpnja 2024. i dr.), prvostupanjsko tijelo (u ovom slučaju tužitelj) dužno razloge za svoju odluku iznijeti u obrazloženju odluke, a ne prvi put tek u tužbi. Stoga navedeni prigovori nisu od utjecaja na odlučivanje u ovoj stvari.

21. Slijedom iznesenog, na temelju članka 116. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine,” 36/24.), odlučeno je kao točki I. izreke presude.

22. Budući da je tužitelj izgubio spor, to u smislu članka 147. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima nema osnove za usvajanje njegova zahtjeva za naknadu troškova spora. Stoga je odlučeno kao u točki II. izreke.

23. Navodi zainteresirane osobe iz odgovora na tužbu nisu utjecali na ishod ovoga spora, zbog čega trošak sastava tog podneska Sud ne smatra opravdanim. Stoga je odbijen zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova spora (točka III. izreke).

U Zagrebu 9. siječnja 2025.

Predsjednica vijeća
dr. sc. Sanja Otočan, v.r.